॥ श्रीश्रीगौरहरिर्जयति ॥

गौड़ीयग्रन्थगौरव:—

प्रकाशितग्रंथसंख्या—१११

(लघु)

श्रीश्रीनारायणभट्टचरितामृतम्

तदनुगतेन केनचित् विरचितम्

सम्वत्—२०२०

मूल्यम्— २५ नये पैसे

प्रकाशक: व मुद्रक:—

कृष्णदासबाबा

गौरहरिप्रेस, कुसुमसरोवर

श्रीकृष्णः कमलायतेक्षण इहामुत्र प्रियानन्ददः
मेघश्यामवपुः स्वभक्तसुमुखो राधापतिः सुन्दरः ।
केयूरावृतकर्णशोभितमुखः पीताम्बरो वेणुभृत्
वर्हापीडधरो व्रजेशतनयः कुर्याच्छुभम्भ्रं शिवः ॥१॥
आनन्दरूपो व्रजभूमिदेवः सदा बिहारी व्रजबल्लवीषु ।
प्रेयः प्रियाप्राणधरः प्रशंशी कुर्याच्छुभम्भ्रं शिव एष कृष्णः॥२॥
श्रीमन्नारायणभट्टगोस्वामिने नमो नमः श्रीरेवतीरमणो
जयतितराम् ।

अथ नारायणभट्टचरितामृतम्

रेवत्या सहितं देवं बलरूपगुणान्वितम् ।
भक्तपालं शरण्यं च नमामि श्रीहलायुधम् ॥१॥
श्रीमद्दक्षिणदिक्षु निवृतिवरे तैलङ्गसंज्ञान्विते
गोदानीरवहातटे शुभकरी पूः पुङ्कली राजते ।
तस्यां शास्त्रविशारदो द्विजमुखः श्रीभैरवो दीक्षितः
प्रोवास श्रुतिशास्त्रधर्मनिरतः श्रीरंगनाथस्ततः ॥
श्रीरंगनाथादजनीह भास्करो
भाष्यं स निर्माय दिवाकरो परः ।
श्रीकृष्णाज्ञया द्वौ प्रवरौ सुतौ ततः
विद्यार्णवौ वैष्णवधर्म्मवृत्ती ॥२॥
नारायणो लघुपुत्रः गोपालश्च बृहत्सुतः ।
आयुष्मान्वरजो विप्रः गुणैर्वृद्धो महासुधी ॥३॥
यदा पंचमाब्दे मुकुन्दं ददर्श
इदं वक्ष्यमाणं वदं तं वचो हि ।
ऋषिर्नारदोऽसि प्रजातो मनस्वी
ममाज्ञां कुरुष्व व्रजस्फूर्त्तये त्वम् ॥४॥

आज्ञाप्तः प्रभुणेति भो मुनिवर त्वं याहि नंदव्रजं
रासोल्लासविलासधामसहितं ग्रामादिमुद्दीपय।
उच्छिन्नं वहुकालकर्म्मवसतः स्थानं मदीयं निजं
श्रीवाराहपुराणोक्तबहुमतमालोक्य सर्व्वं कुरु ॥५॥
वृन्दाबनगतं त्वाहं पुनर्दास्यामि दर्शनं।
कामगोपालमूर्त्या सुकृतार्थस्त्वं भविष्यसि ॥६॥
इत्याज्ञां प्रणिधाय चात्मसदनात्काशीपुरीमागतः
तत्राधीत्य समस्तशास्त्रपटलं सर्वान्जनान्रंजयन्।
ध्यायन्कृष्णपदाम्बुजं हरिकथां गायन् विवेश व्रजं
तत्र श्रीमथुरा सुरेश्वरजनिस्तस्यामुवास द्विजः ॥७॥
तत्रत्या व्रजवासिनो बुधजनाः सेवां परांचक्रिरे
तेनासौ मथुरास्थ इत्यपि पदं लेभे परं सुन्दरं।
पंचाशत्प्रमितान्द्वयाधिकतरां ग्रन्थान्मुदा निर्ममे
ते सर्वे विदुषां सभासु नितरां प्रपाठ्यमानाः सदा ॥८॥
वृन्दाबने पुन्यलताद्रुमाश्रये मनोहरे कृष्णविलासभूमौ
कलिन्दजावारितरङ्गचर्च्चिते विराजते मन्मथमोहनः स्वयम्॥६॥
तन्मन्दिरे भट्टनारायणो गतः तद्दर्शनोत्कंठ्यमाना मनस्वी।
स्मरन्मुदा कृष्णवचः पुरेरितं उवाच मे दर्शय दर्शनं प्रभो॥१०
तदा कृष्णदासो बभाषे बचोदः
अरे बालक त्वं हठं मा कुरुष्व।
महाराजभोगनीराजनान्ते
न कस्यापि दर्शो भवेदन्यकाले ॥११॥
इत्युक्त्वा कृष्णदासस्तु पाकशालां गतोऽभवत्।
ततो नारायणो भट्टो पश्चात्तापं महद्गतः ॥१२॥
अश्रुधारां मुमोचाथ भूयो भूयो रुरोद ह।
ईश्वरोऽप्यनृतं बक्ति मनुष्याणां तु का कथा ॥१३॥

एवं विलपतस्तस्य कपाटं मन्दिरस्य वै ।
स्वयं व्यवर्ज्जितो काले सर्वेषां पश्यतां नृणाम् ॥१४॥
ततः श्रीकृष्णमूर्त्तिस्तु स्वर्णसिंहासनादधः ।
आगत्य दर्शनं दत्त्वा उत्तमांगे दधत्करम् ॥१५॥
गौड़ेश्वरः श्रीयुतकृष्णदासः श्रुत्वा चरित्रं बहिरागतोऽसौ ।
कस्त्वं महाभाग कृतार्थ एव तथापि वृत्तं कथनीयमाशु ॥१६॥

पश्चादात्मवृत्तान्तं तु कथयामास पूर्वतः ।
ब्रह्मचारिसखा भूत्वा उच्चग्रामाभिधं गतः ॥१७॥
देहकुण्डमपि पापकुन्तनं चिक्कणीवरशिला च राजते ।
रासमण्डलमुदारमद्भुतं यत्र कूपमधिकं सखीकृतम् ॥१८॥

यानि स्थितानि भगवच्चरणादिचिन्हा-
न्याधिश्रितानि सदनानि च मण्डलानि ।
श्रीव्रजनाभकृतमूर्त्तिकदम्बकानि
कृत्स्नानि तानि स सुधीः प्रकटीचकार ॥१९॥

विष्णोश्च मूर्त्तिः शिवलिंगकानि रासोत्सवान् सविलासयुतान् ।
दानस्य लीलां अथ मानलीलां श्रीबाललीलां पुनरुद्धार॥२०॥
एवं निवसतस्तस्य स्वप्नकाले महाप्रभुः ।
आत्मानं दर्शयामास वक्ष्यमाणं वचो वदन् ॥२१॥

मदीयमहामूर्त्तिरस्त्यत्र साधो
शिलापृष्ठिरत्याद्भुता गौरवर्णा ।
अधो हिंसवृक्षस्य भूमौ प्रविष्टा
महाशेषमूर्द्धा हि कंजप्रदेशा ॥२२॥
शुभा रेवतीसंयुतारिष्टहन्त्री
फणैः सप्त सप्त प्रमाणैर्प्रदिष्टा ।
त्वमाशु क्षितौ तां प्रसिद्धां कुरुष्व
सदा त्वत्कुले शं विधास्यत्यमोघम् ॥२३॥

सुस्वप्नं पश्यतस्तस्य मनः संभ्रमतां ययौ ।
कथं निस्तारयामीमां बहुविस्तारशंकया ॥२४॥
तदैवाभून्नभोवाणी शंकां मा कुरु सुव्रत ।
स पादहस्तप्रमिता मूर्तिः सैव भविष्यति ॥२५॥
एवमुक्तो भगवता नारायणः वृहद्गुणः ।
वासुदेवं हृदि ध्यात्वा धरां शुद्धामचीखनत् ॥२६॥
हस्त सप्त मिता भूमिः खनिता सा यदा भवत् ।
मूर्तिं ददर्श स मुनिर्माधुर्य्यादिगुणान्विताम् ॥२७॥
मूर्त्तिनिष्कासनं कृत्वा स्वकुटयां स्थापयन्मुनिः ।
सुलग्ने सुदिने प्राप्ते वेदवेदान्तपारगैः ॥२८॥
दक्षैः मन्त्रकोविदैश्च निस्पृहैरनलोलुपैः ।
ब्राह्मणै वेंदमन्त्रेणाभिषेचनमकारयत् ॥२९॥
मुनिचरितं श्रुतिविषये श्रुत्वा दिल्लीपतिः शुभं नितरां ।
हयगजशिविकारूढ़ः सामात्योऽकव्वरः प्राप ॥२९॥
करकमले खलु बध्वा स्थित्वा श्रीमन्मुनेः मुदा पुरतः ।
आज्ञां देहि यदिच्छसि सोऽहं ते पूरयिष्यामीच्छितं । ॥३१॥
मम वांछांकुरो नास्ति धनादिषु महामते ।
कृष्णपादाब्जसेवायां वांछा मे नान्यवस्तुषु ॥३२॥
इत्युक्तो नृपतिः प्रसन्नहृदयः सर्वाधिपः सर्वदः
स्वामात्ये दृशमर्पयन् जनसभामध्ये स्थितः प्रेमतः ।
राजंष्टोडरमल्ल मन्दिरवरं कुर्वित्युवाच त्वरं
तन्निर्वाहकरं परं बहुधनं देयं त्वयाज्ञा मम ॥३३॥
इत्युक्त्वा नृपतिस्तदा कृपणवद्दासोऽस्म्यहं ते मुने
आज्ञां देहि त्वमद्य वाञ्छितमपि कुर्वित्युवाच स्वयम् ।
भो त्वादृक् न मया निरीक्षित अहो स्वात्मानन्दः शास्त्रवित्
त्वं साक्षाद्भगवान्नृषिः समभवत्कृष्णाज्ञया भूतले ॥३४॥

तेनाज्ञप्तोऽकब्बरोऽसौ गतो दिल्लीं महायशा ।
राजा टोडरमल्लस्तु कारयामास मन्दिरम् ॥३५॥
एकाप्सरा शापवशाद्दिवि च्युता पुनर्व्रजे गुर्ज्जरगेहजाता ।
कर्त्तुं परं सेबनमत्युदारा नारायणस्याश्रममाजगाम ॥३६॥
दृष्ट्वा तं मुनिशार्दूलं प्रणम्याह पुनः पुनः ।
मन्त्रं देहि महाराज सर्वकामफलप्रदम् ॥३७॥
अद्य प्रभृति भो स्वामिन्भविष्यन्ति प्रजा मम ।
ते सर्वे तब शिष्यत्वमाप्स्यंति यदि मत्पराः ॥३८॥
दधिदुग्धादिभिः सेवां करिष्यन्ति सदैव हि ।
इति प्रसाद्य तमलं मन्त्रं लेभे च वैष्णवम् ॥३९॥
एकदाबस्थितं मौनमास्थितं मुनिसत्तमं ।
प्रणम्याह कथं स्वामिन् उदासीनतया स्थितः ॥४०॥
तयेत्युक्तो तदा प्राह कृपयाप्सरसं मुनिः ।
संकेतस्थलमत्राभिविस्मृतं ह्युत्तमं मया ॥४१॥
तदा तु बिस्मृता प्राह जानामि तमहं बिभो ।
गच्छ गच्छ मया साकमहो वच्मि तबाग्रतः ॥४२॥
तया सार्द्धं ततो गत्वा दृष्ट्वा तं तन्निबेदितम् ।
श्रीमन्नारायणो भट्टस्तथैवासुं समुद्धरत् ॥४२॥
एकोऽनपत्योऽपि महादरिद्री जात्याग्रजो वैश्य इति प्रसिद्धः ।
स लालदासो भगवत्प्रियस्य नारायणस्याश्रममाजगाम ॥४४॥
बध्वा करे तत्पुरतः स्थितोऽह्यसौ
प्रणम्य न्यामंत्र्य मुनिं पुनः पुनः ।
प्रदेहि मन्त्रं मम वाञ्छितार्थदं
दासोऽस्म्यहं ते मुनिबर्य्य साम्प्रतम् ॥४५॥
ततः प्रसन्नहृदयः मन्त्रं दत्वा महाप्रभुः ।
बरं च प्रददौ तस्मै परं सन्ततिदायकम् ॥४६॥

अद्यापि वर्त्तते तत्र तद्वंशो बहुविस्तरात् ।
कृष्णाक्रीड़े ब्रजेऽन्यत्र गुरुभक्तिपरायणः ॥४७॥
कश्चिद्द्विजबरो धीमान् भट्टशिष्योऽभवत्तदा ।
वृषभानुपुरेऽद्यापि संततेस्तस्य बिस्तरः ॥४८॥
तस्मै गुरुः प्रददौ कृपया निजां स्वां
मूर्तिश्रियंस्तु नितरां वृषभानुजायाः ।
तां प्राप्य स द्विजबरो परदेवतां वै
मन्ये कृतार्थतममात्मनि देहबन्धम् ॥४९॥
तदा प्रभृति बिप्रोऽसौ गुरुणा करुणात्मना ।
दत्तं स्वामिपदं प्राप्य तत्सेवनरतोऽभवत् ॥५०॥
नारायणाभिधस्यास्य द्विजस्य सदृशो भुवि ।
प्रेमी गुरौ प्रीतिमांश्च न भूतो न भविष्यति ॥५१॥
राधाकृपाकटाक्षेण श्रीगुरौ चातिभक्तितः ।
तद्वंशोऽद्यापि नितरां वर्त्तते सर्वतोपरि ॥५२॥
पुनरेको द्विजः प्राप्तो भट्टनारायणाश्रमम् ।
मन्त्रं गृहीत्वा तं प्राह आज्ञां देहि मम प्रभो ॥५३॥
प्रसन्नो भगवानाह मदुक्तं कुरु पुत्रक ! ।
राधाकृष्णविहाराणि त्वया कार्य्याणि निश्चितं ॥५४॥
इत्युक्त्वा मुकुटं दत्वा करह्लपुरवासिनम् ।
कृष्णलीलाबिहाराणि कारयामास वै मुनिः ॥५५॥
अद्यापि ब्रजभूमौ ते गुरोः स्वामिपदं गताः ।
तद्वंश्यास्तत्र स्थानेषु कृष्णलीलाः रचन्ति वै ॥५६॥
ताः संप्रवीक्ष्य दिवि देवगणार्थसिद्धाः
गन्धर्वकिन्नरगणास्सुबिमानसंस्थाः ।
हर्षं गताश्च मुनयो भुबि मानवाद्याः
मुञ्चन्ति गद्गदगिरस्सुमनोऽश्रुधाराः ॥५६॥

एकदा श्रीमदाचारी स्वेष्टदेवाग्रतः स्थितः ।
तदैवागतवानेकः वाढ़ोढ़ाभिधसंज्ञितः ॥५८॥
बध्वा करपुटे शिष्योऽभवद्दासः नारायणः ।
गुरुसेवारतो नित्यं गुरावेवतु वस्तुदृक् ॥५९॥
गुरुसेवाप्रभावेण तस्यासन् चतुराश्रमाः ।
तेष्वद्यापि वसंतो वै साधवः कृष्णतत्पराः ॥६०॥
जयं कुर्व्वन्ति तस्य वै माध्वचारिमतानुगाः ।
तेषां दर्शनमात्रेण शुद्धो भवति मानवः ॥६१॥
तदैव द्वादश मिताः शिष्याः जाताः महात्मनः ।
ब्राह्मणाः परसस्निग्धाः यत्र कुत्र निवासिनः ॥ ६२
अष्टौ स्वामिपदं प्राप्ता श्रीगुरोः कृपया पुनः ।
शेषाः मिश्रपदं याता एको दासपदं गतः ॥ ६३
श्रीमत्स्वेष्टगुरोः कृपामधिगता शीलादिसंभूषिता
शास्त्रभ्यासरतास्सदैवविमला आज्ञानुकूला गुरोः ।
तेषां दर्शनतो भवन्सुकृतिनोऽनेका कृतार्थीकृताः
श्रीनारायणभट्टदेवकृपया सर्वे महत्वं गताः ॥६४॥
तेषां संततिविस्तारो वर्त्त तेऽद्यापि भूतले ।
तद्वंशशिष्यास्ते सन्ति सर्वे विद्योपजीविनः ॥६५॥
राजासीद्राष्ट्रदेशे तु दुर्गे वै पिचुमंदके ।
साधुसेवी सदाचारी सद्बुद्धिस्सत्यतत्परः ॥६६॥
चह्वान संज्ञकानां च क्षत्रियाणां तु पीठभृत् ।
स्वधर्मनिरतो राजा स्वप्रजापालने रतः ॥६७॥
तस्य राज्ये प्रजाः सर्वा अभ्यनन्दन्सदैव हि ।
परं तु सोऽनपत्योभूत् केनचित्कर्मणा नृपः ॥६८॥
उपायैर्बहुभिः राजा न लेभे स्वप्रजां यदा ।
प्रजाशयान्निवृत्तोऽभूत्तदा नृपतिसत्तमः ॥६९॥

अथैकदा नृपाग्रे तु साधुरेकः समागतः ।
उवाच नृपमासीनं मन्त्रिभिः परिवारितः ॥७०॥
राजंस्त्वां लक्षयेऽहं वै उदासीनतया स्थितं ।
वद मे राजशार्दूल स्वस्य दुःखस्य कारणम् ॥७१॥

तदा तु नृपतिः प्राह सुखं सर्वं ममेप्सितम् ।
परं तु सन्ततिर्नास्ति तदुपायं वदस्व मे ॥७२॥
नृपवाक्यं ततः श्रुत्वा साधुः प्रोवाच सादरम् ।
अधुना त्वं व्रजे गच्छ भट्टनारायणाश्रमम् ॥७३॥
तं गत्वा मुनिशार्दूलं शिरसानम्य पादयोः ।
स्ववृत्तं पुनरावेद्य कृतार्थस्त्वं भविष्यसि ॥७४॥
इतीरितं साधुवरेण राजा श्रुत्वा तदन्तः पुरमाजगाम ।
राज्ञ्यै तु सर्वं कथयाम्बभूव निशम्य सा हृष्टतरा बभूव ॥७५॥

पत्न्याभिप्रायमानीय स राजा बहिरागतः ।
पीठे स्थित्वा स्वमन्त्रिभ्य आज्ञामेतां ददौ नृपः ॥७६॥
परश्वोऽहनि भो मन्त्रिन् गमिष्यामः व्रजं वयम् ।
इति मन्त्रिवरं प्रोच्य सैनियानाज्ञयत्प्रभुः ॥७७
द्विजानाहूय धर्मज्ञो तदाज्ञां प्राप्य भूपतिः ।
सुमुहूर्त्ते व्रजे गन्तुं प्रस्थानमकरोन्नृपः ॥७८॥
गजं समारूढ्राजा सभार्य्यो मोदमास्थितः ।
द्विजान्संपूज्य विधिवत्स्वसैन्यपरिवारितः ॥७९॥

त्रिदिनाभ्यन्तरे राजा व्रजमागतवान् त्वरं ।
उच्चग्रामे शीरपाणिमन्दिरं च ददर्श ह ॥८०॥
दृष्ट्वा संकर्षणं देवं निवेद्योपायनं बहु ।
चतुः प्रदक्षिणं कृत्वा ननाम सिरसा भुवि ॥८१॥
तत्रैव ग्रंथिं संबध्वा पत्न्या सह महामतिः ।
मुनेः संदर्शनार्थाय तदन्तिकमथागमत् ॥८२॥

दृष्ट्वा मुनीशं निजलाभपूर्ण—
मतीब हर्षं समबाप राजा ।
पादौ गृहीत्वा पुनरित्युबाच
प्रदेहि मे बाञ्छितदं सुमन्त्रम् ॥८३॥
मुनीशोऽपि तदा ज्ञात्वा पुत्रकामोऽयमागतः ।
तमुबाच क्षणं ध्यात्वा स्वेष्टदेवं हि हृद्गतम् ॥८४॥
राजंस्त्वं पुत्रकामोऽसि मत्सान्निध्यं त्वमागतः ।
गृहाण मन्त्रं सुखदं पुत्रस्ते संभबिष्यति ॥८५॥
इत्युक्त्वान्तिकमाहूय राजानं भक्तबत्सलः ।
गोपालमन्त्रं प्रददौ श्रुतौ दक्षिणके शुभे ॥८६॥
राजा तमर्हयांचक्रे पाद्यर्घाचमनादिभिः ।
भवत्कृपा-कटाक्षेण सफलो मे मनोरथः ॥८७॥
अद्य मे सफलं जन्म भबद्भिः पाबितं कुलं ।
आज्ञां देहि महाराज स्वदेशं प्रव्रजाम्यहम् ॥८८॥
तेनाज्ञप्तस्तदा राजा आजगाम पुरं स्वकम् ।
द्विमासाभ्यन्तरे राज्ञी कुमारं शुश्रुवे शुभम् ॥८९॥
अद्यापि बर्त्तते तस्य वंशो वै बहुबिस्तृतः ।
वैष्णवो गुरुभक्तश्च श्रेष्ठमार्गरतस्सदा ॥९०॥
तत्पीठेऽद्यापि नाम्नैव भीमसिंहो बिराजते ।
धार्मिकः सत्यबक्ता च तदैबाभून्नृपोऽन्येऽपि ॥९१॥
शिष्यो वै पट्टनाधिपो परोऽपि नृपतिश्चासीत् ।
एवं बहवो शिष्याश्च प्रशिष्याः वै मुनेरासन् ॥९२॥
एकदा द्विजबरः सुजितात्मा स्वेष्टदेवं करुणामृतपुष्टः ।
प्राप्तबानपि बिचारमशेषेणात्मना हृदि बिचिन्तयतीत्थम् ॥९३॥
न निर्वहति श्रीपूजा राजसी स्वेष्टदैविकी ।
कथं कार्या मया त्वद्य बिना वंशपरम्पराम् ॥९४॥

गत्वा स्वदेश वपासस्व षोडश
सुज्ञातिकन्यां समुवाह मन्त्रतः ।
तस्यां स्वयं कृष्णकृपाबलान्वितो
ह्यु त्पादयामास सुतं गुणाकरम् ॥६५॥
ततोप मम पृथ्वीगते
दृष्टे तीर्थान्यायतानि च ।
प्रदक्षिणां कृता शीघ्रे पुनः
गत्वा स्वदेशे वयसि षोडशः ॥६६॥
आर्यपुत्रमृते कोऽपि स्वेष्टदेवार्च्चने पुनः ।
मम सिंहासने स्थातुमन्यो नार्हति निश्चितम् ॥६६॥
इति निश्चीय मनसा स्वेष्टदेवाग्रतः स्थितः ।
स्वविचारितमावेद्य तदाज्ञामाप्तवान्मुनिः ॥६८॥
दामोदराख्यं नवकञ्जलोचनं प्रलम्बबाहुं नरलोकसुन्दरम ।
समस्तशास्त्रार्थविलोडने रतमालिख्य पत्रं मुनिराजुहाव तम्॥६६
तत्पत्रमालोच्य मुनीशप्रेरितं
गोपालसूनुः पितरं समर्प्य च ।
तदाज्ञया श्रेष्ठमतिः पितुः पुरात्
प्रस्थानमाशु स्वव्रजे तदाऽकरोत् ॥१००
बहुदेशान्समुल्लंघ्य रथेनानिलरंहसा ।
लघुनैव हि कालेन स्वदेशाद्व्रजमागतः ॥१०१
दृष्ट्वा दामोदरं देवं सर्वे ते व्रजवासिनः ।
पुष्पोपहारैः संपूज्य मार्गे हर्षमुपागमन् ॥१०२॥
तत्रोच्चग्राममागत्य श्रीमद्भद्दनारायणम् ।
शिरसा बन्दयाञ्चक्रे पितृव्यसन्मुखे स्थितः ॥१०३॥
दृष्ट्वा मुनीशोऽपि तदार्य्यपुत्रं
गुणान्वितं षोडशवार्षिकं बरम् ।

अतीव हर्षं समुपागतोऽसौ
तं स्वांक आरोप्य शिरस्यधात्करम् ॥१०४॥
ममाज्ञा पालिता पुत्र ! सुपुत्रेण त्वया यथा ।
पुनर्ददाम्यहं त्वाद्य तामाज्ञां कुरु सुव्रत ॥१०५॥
विवाहं कुरु शीघ्रं त्वं देशं गत्वा महामते ।
पुनरागत्य पीठस्थो स्वेष्टसेवारतो भव ॥१०६॥
आज्ञप्तो मुनिनैवमाशु सदनं प्रागात्स्वपित्रोस्तदा ।
कृत्वोद्वाहमथ त्वरं हि विधिना दामोदराख्यः स्वयम् ॥१०७॥
पृष्टो स्वं पितरं च मातर मपि वृद्धान्नमस्कृत्य च ।
तत्पश्चात्पुनरागतो व्रजभुवि श्रीमन्मुनेरन्तिकम् ॥१०८॥
ननाम मुनिपादाब्जं शिरसा पतितो भुवि ।
सभार्य्यो तमुवाचाथ आज्ञां देहि मम प्रभो ॥१०९॥
ऋषिस्तमाह भो वत्स त्वया मे पालितो वचः ।
अद्य त्वं पीठमातिष्ठ मदीयं कृपयाददं ॥११०॥
शुभे मुहूर्त्ते शुभयोगयोगे
ज्योतिर्विदां श्रेष्ठतमे प्रसिद्धे ।
भाद्रे सितैकादशि जीवसंयुते
पीठाभिषेकं समकारयन्मुनिः ॥१११॥
तदा महोत्सवो नृणां व्रजे भवदहर्निशं ।
शंखभेरीमृदङ्गाणां स शब्दस्तुमुलोभवत् ॥११२॥
मुनिशिष्यप्रशिष्याद्या सर्वे बलिमुपाहरन् ।
गोपीनां गीतशब्दानामभूच्छब्दो महोत्सवे ॥११३॥
संकर्षणाग्रे तं बालं नीत्वा शीघ्रं महामुनिः ।
नमयित्वा च साष्टांगं स्वयं हि प्रणनाम सः ॥११४॥
ध्यानं कृत्वा क्षणार्द्धं तु स्तुत्वा संस्तवनैः पुनः ।
बध्वांजलिरुपामंत्र्य इदं प्रार्थितवानसौ ॥११५॥

श्रीरेवतीरमण एष कृपाकटाक्ष-
व्याक्षेपणेन त्वयकानिशमेव रक्ष ।
त्वत्सेवनार्थमिह चागतवान्स्वदेशा-
द्बालोऽयमद्य भवता दययाभिपाल्यः ॥११६॥
इत्युक्त्वा चरणौ स्पृष्ट्वा प्रणम्य च पुनः पुनः ।
स्वाभिप्रायं निवेद्याशु सिद्धार्थोऽहममन्यत ॥११७॥
भाद्रे मासि सिते पक्षे द्वादश्यां सौम्यबासरे।
श्रीमन्नारायणो भट्टः विष्णुलोकं गतोऽभवत् ॥११८॥
यो वै गर्भगताय भक्तमणये प्रल्हादनाम्नेऽपि च
ज्ञानं भक्तिविधायकं हरिपरं प्रादाद्सुदृढं मुदा ।
येनौत्तानपदि ध्रुवाय नितरां भक्तिर्दृढा तानि सत्
सोऽयं भट्टनारायणः प्रकटितः कृष्णाज्ञया भूतले ॥११९॥
य इदं पठते लोके चरित्रं परमाद्भुतं ।
वैष्णवः सत्यवक्ता च तस्य लक्ष्मी सदा स्थिता ॥१२०॥
इति श्रीमन्नारायणभट्टगोस्वामिनो दक्षिणदेशा-
द्व्रजागमनं तच्चरितं च पूर्त्तिमगात् ।
सं० १९२८ नीमराणामध्ये कीनी नकल ॥